

Ceasul de buzunar de Francisko KOCSIS

Pe masă, cu capacul ridicat, secundarul ceasului de buzunar calcă precis gradațiile ecranului. Punctele fosforescente pe care le înțepă vârful ascuțit produc o explozie fulgerătoare de nuanțe, dintre care retina recunoaște violetul, verdele și portocaliul într-o succesiune parcă tot mai accelerată, aproape până la suprapunere, din care percep la fiecare clipire, parcă și ele tot mai frecvente, doar o zvâcnire de fuior întunecat măturând spațiul fizic dintre cadran și ochi și – replică intensă- trăirea de la senzație până la pierderea stării conștiente. Până la semnalul decroșării, când lucrurile își pierd brusc consistența și locul lor este luat de ceea ce pare să nu existe. Când dilatarea bruscă și imensă dintre două gradații creează senzația opririi, a suspendării mișcării materiale, și ești expulzat în eul inconștient, simțind că ești și când lumea a dispărut.

Încă o clipă sesizezi desprinderea. Secundarul oprește într-o lentă frânare și încet, inexprimabil de încet, pornește în sens invers, ezitând de parcă ar sesiza nefirescul ori de parcă ar aștepta ca electronii profunzimilor să-și schimbe direcția mișcării pe orbitele lor, să se întoarcă în trecut ca într-un viitor inversat.

Îl cumpărasem din piața de vechituri înainte de prânz de la un bătrânel simpatic, cu mustață albă tunsă scurt, cu firele puțin mai lungi la colțurile buzelor, retezate drept aproape de jumătatea bărbiei. Avea cinci sau șase ceasuri elvețiene, lucrate cu migală, fiecare cu amprenta unicității atât de evident marcată încât aveai de la bun început certitudinea că nu sunt lucruri de serie, cel mult câteva exemplare de același fel ar putea exista în lumea largă, cine știe pe unde. De multe ori am stat să admir asemenea obiecte care și-au prelungit existența până în epoca modernă a ceasurilor electronice, pentru că îmi provocau sentimentul straniu al redobândirii pentru o clipă a unui timp îngropat adânc în memorie.

- Toate acestea sunt unicate, l-am auzit pe bătrânul domn, nu sunt două la fel.

- Așa o fi... poate n-au mai rămas două la fel, am zâmbit eu într-un fel care trăda, fără să vreau, pe lângă neîncredere, și puțină ironie. Adevărul e că îmi place să le admir, îmi trezesc și amintiri...

- Uitați-vă la acesta, îmi spuse, și scoase dintr-o cutie de lemn lăcuit o superbă manufactură de argint. Are o sută treizeci de ani, i-a aparținut contelui Lehmann...

- Cine a fost acest conte ? N-am auzit de el, l-am întrerupt plin de curiozitate.

- E adevărat că familia l-a renegat, era puțin aiurit și credea în șamanism, convins că aceștia mimează prin ritualul lor ceea ce primii oameni au văzut la o rasă care a ajuns la un prag superior al autocunoașterii și la performanțe atât de izbitoare că o minte obișnuită nu le putea percepe decât prin transfer în mistic, prin explicația descinderii directe din divinitate...

- Dar nu mi-ați spus cine a fost, oricum nu prea contează. Ce vă pot spune la toate acestea e că și noi descindem direct de acolo...

- Gândul dumneavoastră îndrăznește prea mult...

- De ce ? dacă n-ar fi așa, dacă n-am fi compatibili genetic, Isus s-ar fi putut naște dintr-o femeie ?

- De ce puneți la îndoială miracolul ?

- Dimpotrivă, eu afirm miracolul, dar nu-mi interziceți să fac parte din el. Pentru mine, credeți-mă, e foarte confortabil să nu neg.

Dialogul nostru părea compromis în acel moment. Eu nu mai aveam ce adăuga, el părea complet dezorientat, de parcă niciodată nu i-ar fi trecut prin cap o asemenea probabilitate. Mai era și locul atât de nepotrivit purtării unui dialog cu acest conținut. Țineam ceasul în palmă și simțeam o căldură plăcută care îmi contraria simțurile, pentru că mă așteptam să răspândească o răcoare calmă. Începea să mă acapareze prin rotunjimea și finețea întregului și, deși știam că nu-mi pot permite așa ceva, am întrebat într-un fel care era menit să pună capăt clipei de jenă reciprocă dintre noi:

- Cât vreți pe el ?

- Ne înțelegem...

- Ați răspuns exact cum mă așteptam. Ați observat că îmi place, însă n-ați sesizat că nu prea am cu ce-l cumpăra, iar dorința de a-l poseda nu este atât de mare încât să mă împingă spre vreun gest decisiv. Îl admir și rămân cu sentimentul plăcut al atingerii, e un alt fel de a mi-l însuși, unul aproape spiritual.

Acum, la câteva ore bune distanță, stau să mă gândesc dacă derularea conversației s-a poticnit undeva; constat că-mi amintesc doar că interlocutorul meu avea o fluentă și o eleganță a exprimării surprinzătoare, însă atunci nu mi se părea nimic nelalocul lui: într-o piață de vechituri, doi oameni folosesc un limbaj elevat și comunică fără sincope.